

Dele. Den ene Del gif ud paa at vise, at der har fundet forskjellige Forbedringer Sted, at Postvæsenet havde indlagt sig forskjellige Fortjenester i denne Mellemtid; hvilke jeg ikke havde nævnt, og den anden Del gif ud paa, at de Anker, jeg havde fremsat, ikke vare berettigede. Med Hensyn til Fortjenesterne har jeg af den Grund ikke nævnt dem, at jeg talte her som Repræsentant for Thinget, jeg vil ikke sige med noget Mandat fra dets Side, men paa dets Vegne; men Bessedenhed er en af de Ting, som jeg altid har lagt mest Vægt paa, og som jeg ogsaa synes at Thinget burde lægge Vægt paa. Det vilde nu have været ubeskedent, om jeg havde fremhævet Landpostvæsenets store Udvikling her; thi det er utvivlsomt væsentlig dette Things Fortjeneste, at den har fundet Sted, og ingenlunde Postvæsenets. Det var derfor for ikke at forkleine Postvæsenets Bestyrelse, at jeg ikke talte mere end nødvendigt derom. Men da den høitærede Minister endelig vil tillægge Postbestyrelsen Ros derfor, saa er jeg nødt til at sige, at Fortjenesten tilkommer dette Thing og den meget ærede Minister personlig. Det er nemlig klart, at dette Thing i en Række af Aar, ogsaa under den høitærede Ministers Forgængere, har klaget over Landpostvæsenets daarlige Tilstand, at der ikke fandt en forsvarlig og virkelig tidsvarende Fordeling af Brevene Sted paa Landet, en Fordeling, som paa nogen Maade kunde maale sig med Fordelingen i Byerne, at man ikke fra Postvæsenets Side kunde komme op mod den Postforsendelse, der fandt Sted paa Landet i det tydske Rige, at altsaa f. Ex. Syberne i saa Henseende stod i et overordentlig ugunstigt Forhold til Nordslavigerne, fordi disse vare blevne tydske. Dette var indtrængende fremhævet i Finantsudvalget; men det kunde Intet nytte. Man sagde, at det var for dyrt at komme ind paa en saadan Foranstaltning, og først efterat den høitærede Minister i et Aar har havde været Minister, og efter gjentagne Vanskeligheder fra Postbestyrelsens Side lykkedes det i 1878 at overtale denne til at gaa ind paa den nuværende Ordning, og her vil jeg sige til den høitærede Ministers Ros, at han var den, der var villig til at gaa ind derpaa. Han foreslog selv en Maade, som nu er gjen-nemført, forskjellig fra den, vi ønskede dengang, og som jeg indrømmer vistnok er bedre. Jeg bebrejder derfor ikke den høitærede Minister Noget med Hensyn til Landpostvæsenet; jeg erstjender, at han er den Første, der har imødekommet vore Ønsker, ligesom jeg overhovedet har fundet ham villig til paa Postvæsenets Omraade at gjøre de Forandringer, man ønskede; men at tillægge

Administrationen, affet fra den høitærede Minister personlig, som forhandlede i denne Sag og lod sig bevæge ved Finantsudvalgets gjentagne indstændige Bønner, at tillægge jærlig Postbestyrelsen Ros for dette, vilde være fuldstændig uretfærdigt. Hvad Forbedringen af Lokalerne angaar, som var det andet Punkt, den høitærede Minister fremhævede, er jeg endel i Tvivl om, at det er hensigtsmæssigt at bygge disse dyre Postlokaler istedetfor at leie Lokaler, men jeg skal ikke komme ind derpaa, da det er en ubetydelig Ting. Hovedsagen er, om de Anker, jeg har fremsat, ere berettigede eller ikke, om det er lykkedes den høitærede Minister at afkræfte dem eller ikke, og der maa jeg atter dele Besvarelsen i to Dele. Den ene Del af, hvad den høitærede Minister sagde, var jo en Indrømmelse af, hvad jeg har sagt; men den høitærede Minister erklærede, at det var umuligt for Postvæsenet at gjøre Videre; men det er intet Forsvar. Andre af mine Anker søgte den høitærede Minister at anføre Beviser imod, og dem skal jeg nu komme ind paa. Den høitærede Minister sagde, at min Klage over, at Postvæsenet ikke itide tog Konkurrencen op med den private Institution By- og Høsttelegrafen, er uberettiget, fordi det ikke kunde hjælpe. Jeg vil indrømme, at det kan være muligt, at det nu ikke kunde hjælpe, at det nu kunde være for sent; men det er dog muligt, at det, dengang By- og Høsttelegrafen begyndte, kunde have hjulpet at sætte Takten for Breve ned. Jeg kan ikke indse Andet, og saa Meget er vist, at naar en ny privat Institution kommer op, som dog arbejder under mere vanskelige Forhold, maa det være overordentlig let for Staten, der har hele Materiellet, Personalet og Gyne til at holde ud, at slaa den ihjel. Det forekommer mig, at det havde været Regjeringens Pligt strax at tage denne Sag under Overveielse dengang og itide advare det nye Selskab ved at sige til det: Det gaar ikke, thi vi sætte Prisen ned, og saa komme I ingen Vel. Derigjennem vilde Postvæsenet have bevaret en stor Indtægt og Besolknin-gen have naaet de samme Fordele som nu. Nu er det for sent; jeg tvivler meget om, at det nu vil kunne nytte. Nu siger den høitærede Minister: Grundene til, at vi ikke konkurrere, ere flere, for det Første den, at By- og Høsttelegrafen anvender Børn i sin Tjeneste; men Børn koste ogsaa Noget, og den høitærede Minister kunde have imødegaaet denne Institution uden at anbringe et eneste Menneffe mere, og uden at det kostede det Mindste. Altsaa forekommer det mig, at det havde været let at konkurrere. Vi have nu i Kjøbenhavn efter